

[Bjørn Elmquist]

osv. Der er også mange usikkerheder forbundet hermed. Noget af det, justitsministeren var inde på, falder ind under dette område, nemlig udygtighed og uheld. I hvilket omfang skal skifteretten foretage den afvejning, og i hvilket omfang er skifteretten egnet dertil? Er det således, at den, som kan blive frakendt denne retted, har mulighed for at føre forsvar? Er der mulighed for, at de andre retsgarantier, som man kender ved andre rettedsfortabelser, vil blive fulgt? Det er vores fornemmelse efter det, vi har set til beslutningsforslaget – vi er klar over, at det er et beslutningsforslag og derfor ofte løst i fugerne – og vi har heller ikke i bemærkningerne fundet de tilstrækkelige svar i den henseende.

Af disse grunde må vi modsætte os forslaget. Vi synes nok, at det kan være værd i anden sammenhæng at overveje at anvende rettedsfrakendelse på dette område, men ikke under de ganske mangelfulde processuelle garantier, som socialdemokratiet har i sit forslag.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, at jeg af hensyn til den videre debat straks bør henlede hr. Bjørn Elmquists opmærksomhed på, at dette er et forslag til folketingsbeslutning og ikke et lovforslag. Naturligvis skal der være alle rimelige retsgarantier, men dette er et beslutningsforslag, der ønsker at angive et sigte i retning af det, vi vil opnå for at undgå misbrug af selskabsform; andet er det ikke.

Leif Hermann (SF):

Med dette beslutningsforslag er vi faktisk havnet på den stik modsatte side af problemstillingen i forhold til den, vi var på med de to foregående forslag, vi har drøftet, nemlig den situation, at man forholdsvis nemt kan smøge en række forpligtelser af sig ved at gå konkurs. Det er nok, som hr. Ole Espersen har nævnt det, forholdsvis nemt at bedrive konkursrytteri og dermed unddrage sig nogle forpligtelser. Der er vel meget få af os, der ikke kender den situation, at termoruder, der ryger inden for garantiperioden, viser sig at være fremstillet af et firma, der er gået konkurs, eller at kedelfabrikken, når kedelen i oliefyret ryger sig en tur, er gået konkurs.

Det vil sige, at man netop inden for denne branche ganske ofte vil stå over for nogle fristelser til at få opløst virksomheden, når garantikravene begynder at blive for påtrængende.

Der er mange måder, man, om jeg så må sige, kan fremkalde en sådan konkurs på. Det kan f.eks. ske ved at stifte et selskab i udlandet, og så kan man sælge til sig selv og overfakturere og på den måde tømme en dansk virksomhed for penge og samtidig undlade at betale sine kreditorer. Man slår på den måde ofte to fluer med ét smæk, nemlig ved at skabe sig et skattely og lade nogle mennesker stå tilbage i Danmark med et tab.

Det er meget sympatisk, at socialdemokratiet nu søger at komme dette konkursrytteri til livs ved forslaget om frakendelse af retten til at drive erhvervsaktivitet i selskabsform i en periode på indtil 5 år. Det sigte og det princip kan vi fuldstændigt støtte.

Derimod er vi enige med hr. Bjørn Elmquist i, at betingelsen om, at der med rimelig grund kan mistænkes for et strafbart forhold, er lidt løst formuleret. Under alle omstændigheder må man kræve, at der foreligger et bevis for et strafbart forhold, og med den hast, hvormed økonomiske sager efterforskes af vores bagmandspoliti, kan der gå endda temmelig lang tid, før en sådan mistanke har så konkret en form, at der kan blive tale om formulering af et anklageskrift, og før et sådant anklageskrift kan føre til en fældende dom.

Derimod må det nok være muligt at konkretisere den alternative betingelse, der er opstillet, nemlig at der foreligger uforsvarlig forretningsførelse. Det må nok også være et kriterium, der er noget nemmere at administrere for den skifteret, der skal træffe afgørelse i disse sager ved dom under konkursbehandling.

Vi er i det hele særdeles positive over for socialdemokratiets forslag, og jeg vil gerne sammenfattende her ved afslutningen af behandlingen af dette forslag sige, at vi nu har berørt så mange problemer med hensyn til konkurs, at det måske var på tide at henstille til justitsministeren at nedsætte en konkurslovskommission til behandling af disse problemer. Konkursloven er ganske vist ændret i 1977 og har været løbende ændret siden sin fremkomst i 1872, men der er ganske væsent-